

И мълкомъ тя пренасяше обиди
отъ нѣкога обичния си мжжъ,
и мълкомъ сълзи ронѣше, — въ свѣта
саминка, като капчица на стрѣха.
„Животъ е даденъ — всѣкой во живота
съ честта си“, тѣй раздумваше се тя
со майчини си думи . . .

До тукъ мжченица, съ последния си нравственъ
подвигъ, който извършва духовното възкресе-
ние на мжжа ѝ, тя става сжщинска светица.

— Поемата е изградена върху психологи-
ческия контрастъ на главнитѣ лица — тѣ из-
живяватъ съвсемъ различно страданията си:
любовната несрета довежда Бойка до помраче-
ние и озвѣряване, напротивъ — страданията
още по-вече издигатъ нравствено Райка.

Сжщинското съдържание на поемата е
психологическиятъ рисункъ на дветѣ лица.
По-вече занимава Славейкова душевното със-
тояние на Бойка, и то, безъ нѣкои разсждъчни
и сантиментални ноти („измамата живота му вгор-
чи“, „и палавитѣ презнощни звездици“; отгово-
рътъ на Бойка: „Ехъ сънувахъ! И сънъ ли бѣ-
ше?“) е изобщо правдиво дадено: очѣртано е
неговото хроническо страдание, двойно по-те-
жко, защото остава несподѣлено. До срещата съ
Неда то се изживява само като тежъкъ гнетъ,
следъ това — опустошава душата. Най-силно,
обаче, е показано душевното разтѣрсване, що го
обзема на гробищата и по-после въ кжщи:

Затвориха новоотворенъ гробъ. —
Разидоха се хората — тъмнѣй
черковний дворъ . . . Потихия вечерникъ
люлѣй надгробни бурени и тъмъ
потайно нѣщо като че ли шепне.
Надъ току що засипания гробъ